

- 2) Следва ли предвиденото в член 13 от Регламент № 1346/2000 препращане към разпоредба на *lex causae* за преценката дали „в съответния случай[...] този закон не допуска никакви средства за оспорване на тези действия“, да се тълкува в смисъл, че страната, която носи тежестта на доказване, трябва да докаже, че в конкретния случай *lex causae* не предвижда по общ и абстрактен начин никакви средства за оспорване на действие като това, което в случая се приема за увреждащо — а именно плащането на договорно задължение, — или в смисъл, че когато *lex causae* допуска възможността да се оспорва такова действие, страната, която носи тежестта на доказване, трябва да докаже, че в конкретния случай не са изпълнени условията — различни от тези на *lex fori concursus*, които се изискват, за да може да бъде прието оспорването в разглеждания случай?
- 3) Може ли предвиденото в член 13 от Регламент № 1346/2000 изключение — като се има предвид неговият замисъл да се защитят оправданите правни очаквания на страните относно стабилността на действията съгласно *lex causae* — да се прилага и когато страните по договора са със седалище в една и съща държава членка, чийто закон следователно предвидимо е предназначен да стане *lex fori concursus* при неплатежеспособност на една от тях, и посредством договорна клауза за избор на правото на друга държава членка страните изключват възможността към отмяната на действията по изпълнението на този договор да се прилагат императивните норми на *lex fori concursus*, създадени за защита на принципа за *par condicio creditorum* [равенство на кредиторите], във вреда на всички кредитори в случай на настъпване на неплатежеспособност?
- 4) Следва ли член 1, параграф 1 от Регламент № 593/2008 ⁽²⁾ да се тълкува в смисъл, че за целите на приложимостта на същия регламент „ситуации[те] на сътъкновение на закони“ обхващат и случая на договор за тайм-чартър, сключен в една държава членка между дружества със седалище в същата държава членка, който съдържа клауза за избор на правото на друга държава членка?
- 5) Ако отговорът на четвъртия въпрос е утвърдителен, следва ли член 3, параграф 3 от Регламент № 593/2008 във връзка с член 13 от Регламент № 1346/2000 да се тълкува в смисъл, че изборът на страните да подчинят договора на правото на държава членка, различна от държавата членка, в която се намират „всички други елементи, относими към ситуацията“, не засяга прилагането на императивните норми на правото на последната държава членка, приложими като *lex fori concursus* по отношение на възможността да се оспорват действията, извършени преди образуването на производство по несъстоятелност във вреда на интересите на всички кредитори, като по този начин надделява над клаузата за освобождаване по член 13 от Регламент № 1346/2000?

⁽¹⁾ Регламент (ЕО) № 1346/2000 на Съвета от 29 май 2000 година относно производството по несъстоятелност (ОВ L 160, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 1, стр. 143)

⁽²⁾ Регламент (ЕО) № 593/2008 на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 2008 година относно приложимото право към договорни задължения (Рим I) (ОВ L 177, стр. 6, поправка в ОВ L 309, 2009 г., стр. 87).

Преюдициално запитване от Supremo Tribunal Administrativo (Португалия), постъпило на 5 февруари 2016 г. — Associação Sindical dos Juizes Portugueses/Tribunal de Contas

(Дело C-64/16)

(2016/C 156/32)

Език на производството: португалски

Запитваща юрисдикция

Supremo Tribunal Administrativo

Страни в главното производство

Жалбоподател: Associação Sindical dos Juizes Portugueses

Ответник: Tribunal de Contas

Преюдициален въпрос

Следва ли принципът за независимост на съдебната власт, установен в член 19, параграф 1, втора алинея ДЕС, член 47 от Хартата на основните права на ЕС ⁽¹⁾ и практиката на СЕС, предвид необходимостта от коригиране на прекомерния бюджетен дефицит и финансовата помощ, уредена с разпоредбите на правото на ЕС, да се тълкува в смисъл, че не допуска мерките за намаляване на възнаграждение, приложени по отношение на магистратите в Португалия с едностранен акт на други власти/ органи за продължително време съгласно член 2 от Закон № 75/2014 от 12 септември 2014 г.?

⁽¹⁾ Харта на основните права на Европейския съюз (ОВ С 303, 14.12.2007 г., стр. 1)

Преюдициално запитване от Tribunale Ordinario di Verona (Италия), постъпило на 10 февруари 2016 г. — Livio Menini и Maria Antonia Rampanelli/Banco Popolare — Società Cooperativa

(Дело C-75/16)

(2016/C 156/33)

Език на производството: италиански

Запитваща юрисдикция

Tribunale Ordinario di Verona

Страни в главното производство

Жалбоподатели: Livio Menini и Maria Antonia Rampanelli

Ответник: Banco Popolare — Società Cooperativa

Преюдициални въпроси

- 1) Трябва ли член 3, параграф 2 от Директива 2013/11 ⁽¹⁾ в частта, в която предвижда, че същата „не засяга Директива 2008/52 ⁽²⁾“, да се тълкува в смисъл, че не засяга възможността отделните държави членки да предвидят задължителна медиация единствено по отношение на хипотезите, които не попадат в приложното поле на Директива 2013/11, тоест хипотезите по член 2, параграф 2 от Директива 2013/11, договорните спорове, произтичащи от договори, различни от договорите за продажба или за услуги, освен тези, които не се отнасят до потребителите?
- 2) Трябва ли член 1 [...] от Директива 2013/11 в частта, в която гарантира на потребителите възможността да подават жалби срещу търговци до структури за алтернативно решаване на спорове, да се тълкува в смисъл, че тази разпоредба не допуска национална правна уредба, която предвижда провеждане на медиация в някоя от споровете, предвидени в член 2, параграф 1 от Директива 2013/11, като условие за допустимост на съдебния иск или жалба на страната, която може да се квалифицира като потребител, и при всички случаи национална правна уредба, която предвижда задължително съдействие от защитник и свързаните с това разходи за потребителя, който участва в медиацията във връзка с някоя от посочените спорове, както и възможността за неучастие в медиацията единствено при наличието на основателна причина?

⁽¹⁾ Директива 2013/11/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 21 май 2013 година за алтернативно решаване на потребителски спорове и за изменение на Регламент (ЕО) № 2006/2004 и Директива 2009/22/ЕО (Директива за АРС за потребители) (ОВ L 165, стр. 63).

⁽²⁾ Директива 2008/52/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 21 май 2008 година относно някои аспекти на медиацията по гражданскоправни и търговскоправни въпроси (ОВ L 136, стр. 3).
